

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ.

ΜΑΛΙΣΤΑ, Κύριοι, παρατηρήσατε τὸν κατάλογον τῶν ἀπουσιῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἐπὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη οὐδὲ ἓν καὶ μόνον πρωτόλεπτον βραδυτέρον τῆς ὁρισμένης ὥρας ἦλθον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ ὅμως ἀναφωνῶ: «Ἡ ἀκρίβεια εἶνε κατάρατον ἐλάττωμα!!!»

Ἀποτροπιάζομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι, μὲ τὸ ὥρολόγιόν εἰς τὸ χέρι, ἔρχονται πάντοτε ἀκριβέστατα κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν καὶ σᾶς λέγουσι: «Αἱ! δὲν ἦλθα στὸ λεπτό;» Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι βλαβεροὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ δυσάρεστοι εἰς τοὺς ἄλλους. Δυσάρεστοι εἰς τοὺς ἄλλους, διότι ἐλογαριάζετε, πρὸ τῆς ἀφίξεώς των, νὰ τελειώσετε ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐργασίαν; τὴν ὁποίαν ἡ ἀκρίβειά των σᾶς ἀναγκάζει τώρα νὰ διακόψετε. ἢ βλαβεροὶ εἰς ἑαυτούς, διότι γινώσκοντες τὴν ἀκρίβειάν των, δὲν ἠθέλησατε νὰ ἐπιχειρήσετε τίποτε κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα λεπτά, καὶ καταλαμβάνετε ὑπὸ ἀνησυχίας μετὰ τὴν ἀφίξιν των, γινώσκοντες ὅτι περιμένουσιν ἔξω, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ δείκτου τοῦ ὥρολογίου των, τὸν θρίαμβον τοῦ νὰ ἐμφανισθῶσι κατὰ τὸ ὁρισμένον δευτερόλεπτον· εἰς τρόπον ὥστε, εἰσερχόμενοι οἱ κύριοι οὗτοι μετὰ τῆς ἀκριβείας, φθάνουσι κυρίως ἀργὰ δι' ὑμᾶς, οἵτινες τοὺς περιεμένετε ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας.

Μάλιστα, κύριοι! ἐγὼ ὅστις ἐπὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ κανονίζω κατὰ τὴν διάβασίν μου ὅλα τὰ ὥρολόγια τῆς γειτονίας, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω: «Ἡ ἀκρίβεια εἶνε κατηραμένον ἐλάττωμα!» Καὶ ἐθεραπεύθην ἀπὸ τοῦ ἐλάττωμα τοῦτο, διότι ὀφείλω εἰς αὐτὸ μίαν ἐκ τῶν φοβερωτέρων θλίψεων τοῦ βίου μου.

Ἀκούσατε καὶ κρίνατε.

Ἐπὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη ἐπρογευματίζα εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ καφενεῖον. Κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ πέντε λεπτά ἤνοιγον τὴν θύραν· κατὰ τὰς δώδεκα παρὰ πέντε λεπτά, τὴν ἐκλείον ἐξερχόμενος.

Εἶνε περιττὸν νὰ κάμω ἐνταῦθα τὸ ἐγκώμιον τῆς νεάνιδος, ἣτις ἐκάθητο ὀπίσθεν τῆς τραπέζης τοῦ καφενεῖου καὶ ἐκράτει τοὺς λογαριασμούς. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτόν μου καφὲν ἡ κυρία αὕτη ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Τὸ βλέμμα μου τῇ ὁμολόγησεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ; Ἐμάντευσεν αὕτη τὸν ἔρωτά μου; Ἀγνοῶ, ἀλλ' ἠγαπώμεθα ἐξ ἀποστάσεως, χωρὶς ν' ἀνταλλάσσωμεν οὐδὲ λέξιν, ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη... διότι μοῦ ἐχρειάσθησαν ἑπτὰ ἔτη ἕως ὅτου νὰ πλησιάσω εἰς τὸ γραφεῖόν της ἀρκετά, ὥστε νὰ τῇ ὁμιλήσω χωρὶς νὰ τὴν ἐκδέσω.

Μάλιστα, ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη! διὰ νὰ προχωρήσω ἀπὸ τὸ τραπέζι ἀριθ. 7, τὸ ὁποῖον κατεῖχον κατὰ τὴν πρῶτήν μου εἰς τὸ καφενεῖον φοίτησιν, μέχρι τοῦ τραπέζιου ἀρ. 1 τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο πλησίον τοῦ γραφείου. Τί νὰ σᾶς εἶπῶ, Κύριοι; ἤμην τόσο ἀκριβής, ὥστε ἐφθάνον πάντοτε ἡμίσειαν ὥραν μετὰ ἐξ ἄλλους πελάτας ἐπ' ἰσῆς ἀκριβεῖς ὡς ἐγώ. Ὅποιας προσπαθείας καὶ πόσῃν ἐπιδεξιότητι κατέβαλον ὅπως ἐκτοπίσω αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἐξ τραπέζιων ἅτινα μὲ ἐχώριζον ἀπὸ τὸν ἀγγελὸν μου!

Ὁ ἀριθμὸς 6 δὲν ἐβάσταζε πολὺ· ἐγὼ ἤρχισα νὰ κόπτω στουππώματα φιαλῶν καὶ ἐκεῖνος, μὲ τὰ νεῦρα ἐξηρεθισμένα, κατέλιπε τὴν θέσιν, ἣν καὶ ἀμέσως ἐκυρίευσεν.

Ἐξ μηνῶν μετὰ ταῦτα, τυχαῖόν τι περιστατικὸν μὲ ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τοῦ ἀρ. 5, ὅστις ἦτο δεισιδαίμων. Ὁ ὑπηρετὴς ἐθράυεν ἐν ποτήριον καὶ ἔχυσεν τὸν καφὲν ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ δεισιδαίμων πελάτης κατέλιπεν ἔμφορος. Ἡ τράπεζα ἐγένετο ἀμέσως ἰδική μου.

Τώρα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ ἀρ. 4, ὅστις εἶχε τὴν συνήθειαν ν' ἀποκοιμᾶται ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τακτικὰ μετὰ τὸ πρόγευμά του. Ἐγὼ ἤρχισα νὰ χορεύω δυνατὰ ἐπὶ τοῦ καδίσματός μου ἢ δὲ κινήσεις αὕτη ἐπέφερε κλονισμὸν τοσοῦτον δυσάρεστον εἰς τὸν ὑπναλέον γείτονά μου, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ μεταβῇ εἰς μίαν ἄλλην αἰθούσαν ὅπως ἐξασκήσῃ ἐν ἡσυχίᾳ τὴν συνήθειάν του.

Ὁ ἀριθ. 3 ἐβάσταζε μόνον μίαν ἡμέραν. Ἡ φέτες τοῦ ψωμοῦ, ἀλειμμένες μὲ βούτυρο, καὶ κατάμαυρες ἀπὸ τὸ χαβιάρι, τὰς ὁποίας ἐβουτούσα εἰς τὸν καφὲν μου, τοῦ ἔκαμαν τόσῃν ἀηδίαν, ὥστε μόλις ἐπρόφθασεν νὰ φύγῃ τὸ φρικαλέον τοῦτο θέαμα.

Ὁ ἀριθμὸς 2! Ὡ! ὁ ἀριθμὸς 2! Ἀκόμη τρέμω, ὅταν τὸν συλλογίζωμαι! Μοῦ ἐχρειάσθησαν τέσσαρα ὁλόκληρα ἔτη διὰ νὰ τὸν ἐκτοπίσω! Ἄν δὲν ἦσαν τὰ βλέμματα τοῦ ἀγγέλου μου, τὰ ὁποῖα μὲ ἐνεθάρρυνον εἰς τὰς προσπαθείας μου ὅπως πλησιάσω, θὰ ἀπέβαλλον πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ γίνω ποτὲ κάτοχος τῆς θέσεως ἀρ. 2.

Ἀλλά, θὰ μοῦ εἶπῃτε, διατί δὲν ἀπεφεύγετε τόσους κόπους καὶ τόσῃν στενοχωρίαν, ἀλλάζοντες ἀπλούστατα τὴν ὥραν τοῦ προγευμάτός σας καὶ μεταβαίνοντες εἰς τὸ καφενεῖον δύο ὥρας πρότερον, τοῦδ' ὅπερ θὰ σᾶς καδίστα κύριον τῶν τραπέζων; Ἡ μᾶλλον, διατί δὲν ἤρχεσθε ἐντὸς τῆς ἡμέρας, εἰς μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν στιγμῶν καθ' ἃς ἡ κενότης τοῦ καφενεῖου θὰ σᾶς ἐπέτρεπε νὰ συνδιαλεχθῇτε ἀνέτως μετὰ τῆς ἐρωμένης σας; Αἱ! ἰδοὺ! Τί σᾶς εἶπα; ἤμην ἀκριβής, εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ εἶμαι ἀκριβής. Ὁ βίος μου ἦτο τόσο τακτικὰ κανονισμένος ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον θὰ συγκατένευον νὰ μεταδέσω οὐδὲ κατὰ ἓν καὶ μόνον πρωτόλεπτον τὴν δι' ἐκάστην μου πράξιν, δι' ἐκάστην μου βιωτικὴν ἀνάγκην, ἀκριβῶς προωρισμένην ὥραν καὶ ἡμέραν.

Ἐπανέρχομαι εἰς τὸν γείτονά μου, τὸν ἀρ. 2.

Οἱ φελλοὶ τοὺς ὁποίους ἐκοβα, τὸ χαβιάρι ποῦ ἐβουτούσα ἔς τὸν καφὲ μὲ τὸ γάλα, ὁ χορὸς ἐπὶ τοῦ καδίσματός μου, τὰ πάντα ἦσαν μάταια καὶ ἀνωφελῆ μὲ αὐτόν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἦτο κωφὸς καὶ τυφλὸς κατὰ τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, τὸν ὁποῖον εἶχε πρὸς τὸ μέρος μου, καὶ διότι τὸ θρανίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαθήμεν δὲν ἤγγιζε τὸ ἰδικόν του. Προσεπάθησα νὰ τὸν πολεμήσω μὲ τὴν φιλαργυρίαν του, καὶ ἤρχισα νὰ συσσωρεύω ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τοῦ ἀγκώνος του, ποτήρια, πινάκια, φιάλας, τὰ ὁποῖα πάντα ἐκρήμνιζε μετ' οὐ πολὺ κατὰ γῆς. Κάθε πρωΐ, μεταξύ μας, δὲν ἐφαίνετο ἄλλο εἰμὴ σωρὸς συντριμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωνε χωρὶς κἄν νὰ ἐκπλήττεται διὰ τὴν ἀδεξιότητά του. Ὁ καταστηματάρχης μάλιστα ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ κερδο-

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΟΣΜΗΜΑ.

Εικὼν ὑπὸ C. Spielter.

σκοπήση καὶ ἔφερεν εἰς τὸ ἐξῆς ἀγγεῖα ῥαγισμένα, τὰ ὅποια ὁ δυστυχὴς μονόφθαλμος ἐπλήρωνεν ὡς καινουργῇ.

Εἰς τὸ διάστημα τεσσάρων ἔτων ὁ ἀρ. 2 συνέτριψε τόσα σκεύη, ὥστε μὲ τὰ συντρίμματα ἠδύνατο νὰ στολίῃ τὰ νοικοκυρεῖα ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Ὠκεανίας, αἵτινες ἔχουσι τοσαύτην ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων ὥστε μὲ ἓν ζευγὸς χειροκτίων ἐνδύονται δέκα ἄνθρωποι. Ὁ δυστυχὴς ἀρ. 2! Τὸν συμπονῶ σήμερον! Διότι ἔμαθον βραδύτερον ὅτι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἔμενε τόσον ἐπιμόνως εἰς τὴν θέσιν του, ἦτο διότι ἡγάπα καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα τοῦ γραφείου. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ μετεχειρίσθην ὅλα τὰ μέσα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἐσκέφθην νὰ ἀπευθύνω κατ' αὐτοῦ μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, ὅτε αἰφνης ὁ μονόφθαλμος ἔσχε τὸ δυστύχημα νὰ καταπλακωθῇ ὑπὸ μιᾶς ἀμάξης κρεωπώλου ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀγνοῶ διὰ ποῖον λόγον ἀφίνει ἡ ἀστυνομία νὰ τρέχωσιν μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ταχύτητα εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

* * *

Ἐκ τῆς νέας μου θέσεως ἀρ. 2, ἂν δὲν ἡγγίζον ἀκόμη τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλ' ὡσφραινόμην τοῦλάχιστον τοῦ γλυκοῦ αὐτῆς ἄρωμα. Ἀνέπνεον τὴν ὁσμὴν τῶν τετραέδρων τεμαχίων τῆς ζακχάρεως, τὰ ὅποια ὁ ἄγγελός μου ἐδώκευε διὰ τῶν λευκῶν δακτύλων του· ἐρρόφων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου τὸ ἄρωμα τῆς πορτοκαλάδας τὸ ὅποιον ἔχυνεν εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας καὶ ἀσχήμους στρογγυλὰς φιάλας, αἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ λευκὰ κρόμμυα.

Ἐν ἐμπόδιον ἀκόμη μὲ ἐχώριζεν ἀπ' αὐτῆς.

Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἦτο ὁ ἀριθμὸς 1.

Ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀνατρέψω.

Ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τῷ ἐκήρυξα τὸν πόλεμον.

Φοβερός ἄνθρωπος ἦτο αὐτὸς ὁ ἀρ. 1, σὰς ὀρκίζομαι!! Ἀρχαῖος λοχαγὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἰσχυρὸς ὡς ἂν Τοῦρκος, παγωνοφόρος, μυστακοφόρος, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσι περιποιητικὸς καὶ μονότονος· διότι, στρέφων τὸν μέγαν ὀφθαλμόν του πρὸς τὴν ἐρωμένην μου, τῇ ἐπανελάμβανεν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἐπὶ ὅκτῳ ὅλα ἔτη, τὴν στερεότυπον ταύτην φράσιν:

«Εἶμαι ὅπως ὁ κισσὸς· ἀποθνήσκω, ὅπου προσκολληθῶ.»

Τοῦθ' ὅπερ ὀλίγην ἐλπίδα μοι παρεῖχε νὰ λάβω ποτὲ κατοχὴν τῆς τραπέζης του, διότι ὁ κύριος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη.

Προσεπάθησα νὰ δελεάσω τὸ τέρας μὲ μύθους καὶ λογοπαίγνια· ἀλλ' ἐκεῖνος, στρέφων τὸν μύστακά του, ἐστεῖρευσεν τὸν οἰστρόν μου ὠρυόμενος καὶ φωνάζων μὲ τὴν χαλκὴν φωνήν του: «Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐπειδὴ ἔχανε τὸν καιρὸ του κάμνοντας καλαμπούρια, ὁ Γρουσσὺ ἐφθασε πολὺ ἄργα!»

Αὕτη ἡ ἱστορικὴ πληροφορία μὲ ἐξέπληξε τὴν πρώτην φοράν.

Ἄ! σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἂν ἡ Γαλλία παρεμέριζε τὸν ποινικὸν τῆς κώδικα ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, θὰ ἐπαφελούμην τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μαχαिरῶσω τὸν φοβερόν αὐτὸν λοχαγὸν . . . εἰς τὰ νῶτα. — Ἐπὶ τέλους ὁ οὐρανὸς ἔλαβε οἶκτον πρὸς τὸν ἔρωτά μου, καὶ ἡ θεὰ

Δυσεντερία ἐδέρισε κατὰ τινὰ πρῶϊαν τὸν ἀποτρόπαιον αὐτὸν ἀντεραστήν μου. Τέλος πάντων ἐγκαθιδρύθην εἰς τὴν θέσιν μου ἀρ. 1!!!

Τώρα ἡμουν πλησίον τῆς!!! Ἐδεώρουν τὴν περικαλλὴ προτομὴν τῆς προκύπτουσας ἐξ ὀπισθεν τῆς τραπέζης, ἐθαύμαζον τὴν κατάρμαυρον κόμην τῆς, τὸ μικρὸν καὶ νόστιμον στόμα τῆς κτλ. — Τὰ διαρρεῦσαντα ἑπτὰ ἔτη μετέβαλλον βεβαίως ὅλ' αὐτὰ τὰ θέλγητρά της, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἔβλεπον πάντοτε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ . . . πρώτου μου καφέ!

Παραλείπω νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν συγκίνησιν, τὴν ἀμοιβαίαν συγκίνησιν τῆς στιγμῆς ταύτης, τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ποδητῆς. Ἡ χαρὰ μᾶς ἐπνίγε· ἡμεῖθα ἔξω φρενῶν· ἐγὼ ἐβουτοῦσα τὰ παξιμάδια μου εἰς τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ καὶ ἄδειαζα τὸν καφέ μου εἰς τὸ βαλάντιόν μου· ἐκεῖνη ἔδετε τὰ χρήματα εἰς τὰς ζαχαροδόχας καὶ ἔρριπτε τὰ τεμάχια τῆς ζακχάρεως εἰς τὸ ταμεῖον.

Τὰ ἰσχυρὰ πάθη δὲν εἶναι φλόαρα· βραχύς τις διάλογος ἤρκεσε νὰ μᾶς συνδέσῃ μετ' ἀλλήλων, χωρὶς οἱ ἄλλοι πελάται τοῦ καφενείου νὰ ἐννοήσωσι τὸν ἔρωτά μας.

Προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώσκω διηδὲν τὸ ὄνομα τοῦ πιλοποιοῦ ἐν τῷ πῖλῳ μου, τῇ ἐπιθυρίσῃ κεκυφῶς: «Σὲ ἀγαπῶ.»

Προσποιουμένη ὅτι σπογγίζει ἐν ἀγγεῖον διὰ ποῦνσι, μοι ἀπεκρίθη: «Σὲ ἀγαπῶ ἐπίσης.»

Πρὸς δ' ἀμέσως ἀπήντησα:

«Γεῖνου σύζυγός μου! αὔριον, εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου, τὰς ἐννέα ὥρας καὶ τριάντα πέντε λεπτά.»

(Ἐννέα ὥρας καὶ τριάντα πέντε λεπτά — αὕτη ἦτο ἡ τακτικὴ ὥρα τοῦ ἱατροῦ τῶν κάλλων μου, ἀλλ' ὁ ἀκατάσχετος ἔρωτός μου μὲ ἔκαμε νὰ θυσιάσω μίαν φορὰν τὴν ἀκρίβειάν μου.)

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, ἔξαλλος ὑπὸ τοῦ πάθους εὐρέθην παρὰ τῷ κυρίῳ Κρόζς, τῷ συμβολαιογράφῳ μου.

Ἐγὼ ἤμην ἀνεξάντλητος εἰς τοὺς ἐπαίνους τῆς ἐρωμένης μου, ἐνῷ ὁ συμβολαιογράφος ἐτοίμαζε τὸν σεσημασμένον χάρτην του.

Θὰ τὴν ἰδῆτε! ζανθὴ! ὠραία! εὖσωμος! χεῖρας βασιλίσσης! λαϊμόν θεᾶς! μέση δακτυλιδένια! — Εἶνε τώρα ἑπτὰ ἔτη ὅπου τὴν ἀγαπῶ.

Αἰφνης, ὁ συμβολαιογράφος μου μὲ ἠρώτησε:

Εἶνε ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἢ μικροῦ;

Ἡ ἀπλουστάτη αὕτη ἐρώτησις μὲ κατεσύγχυσε· δὲν εἰμπόρεσα ν' ἀποκριθῶ εἰ μὴ:

— Δὲν εἰξεύρω.

— Πῶς; δὲν εἰξεύρετε! Τὴν ἀγαπάτε λοιπὸν τώρα ἑπτὰ ἔτη καὶ δὲν εἰξεύρετε ἂν ἦνε ὑψηλὴ ἢ κοντὴ;

— Εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Οὐδέποτε τὴν εἶδα ἄλλως πῶς παρὰ καθημένην ὀπισθεν τῆς τραπέζης τοῦ καφενείου . . . δηλαδή τὴν εἶδα πάντοτε ἕως 'ς τὴ μέση.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ συνηγηθῇτε καμμίαν φοράν ἔξω . . . εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον!

Οὐδέποτε, εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος εἰμὶ εἰς τὸ καφενεῖόν της . . . ἐγὼ δὲ εἶμαι τόσον ἀκριβὴς εἰς ὅλα μου τὰ πράγματα, ὁ βίος μου εἶνε τόσον τακτικὰ κανονισμένος, ὥστε δὲν εἰμπόρεσα, καμμίαν ἡμέραν, νὰ

θυσιάσω ἄλλην ὥραν εἰς αὐτὸν τὸν ἄγγελον εἰρή ἀπὸ τὰς ἑνδεκα καὶ πέντε ἕως τὰς δώδεκα παρὰ πέντε, ὥραν καὶ ἦν τὴν ἔβλεπον πάντοτε καθισμένην εἰς τὸ γραφεῖόν της.

Μόλις ἐτελείωσα καὶ αἴφνης ἡ θύρα τοῦ συμβολαιογραφείου ἠνεώχθη.

Ἡ μνηστή μου εἰσῆρχετο.

Αἴφνης ἐξέβαλον κραυγὴν φρίκης καὶ ἐλιποθύμησα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ ἀγαπητὴ τῆς καρδίας μου, ὁ ἄγγελος τῶν ὁνείρων μου, εἶχε ζύλινα ποδάρια!!

Eugène Chavette.

ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΧῃ.

I.

Ἐρμάννος Τέρνιγγ ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἡ δὲ σύζυγός του εἶνε ἀρχοντικὴ γυνή, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ταῦτα κακῶς συμβιβάζονται κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς γενικῆς ὑπερτιμήσεως πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ὅταν τις δὲν ἀπολαμβάνῃ περισσότερον τῶν ἐξήκοντα ταλλήρων κατὰ μῆνα.

Ἡ κυρία Τέρνιγγ, θυγάτηρ γηραιοῦ τινος συνταξιούχου ἀξιωματικοῦ, ἔχει ὡς ἐκ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς καταγωγῆς μέγαν κύκλον γνῶστών καὶ φίλων ἐκ τῶν ὑψηλῶν τάξεων, οἵτινες θεωροῦσιν ὡς καθήκον αὐτῶν ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς των, νὰ διέρχωνται τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ κατὰ πᾶσαν εὐκαιρον ἢ ἄκαιρον περιστάσιν νὰ ἐρωτῶσι ποῦ σκοπεύει ἡ οἰκογένεια Τέρνιγγ νὰ διέλθῃ τὸ παρὸν θέρος.

«Ἐως τώρα δὲν ἀπεφασίσαμεν ἀκόμῃ» ἀποκρίνεται ἡ κυρία Τέρνιγγ «ὁ σύζυγός μου ἀκόμῃ δὲν εἰξεύρει ποῦ θὰ ταξειδεύσωμεν.»

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο κατὰ τοσοῦτον ἀληθὴς καὶ ὀρθή, καὶ ὅσον ὁ Τέρνιγγ οὐδὲν ἄλλο εἰξεύρειν εἰ μὴ ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του ἔμελλε νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον του ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου του καὶ ὅλον τὸ θέρος ἐντὸς τῆς πνιγερᾶς ἀτμοσφαίρας τῆς πρωτευούσης.

Κατὰ τινὰ ὥραίαν ἡμέραν τοῦ ἰουνίου, ἀφοῦ ὁ Τέρνιγγ ἦλθε κατὰ τὸ σῦνηδες ἐκ τοῦ γραφείου εἰς τὴν οἰκίαν του περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἡ κυρία του ἴστατο μὲ ἀπασιῶς σοβαρὰν ὄψιν παρὰ τῇ τραπέζῃ μεταγγίζουσα τὴν σοῦπαν εἰς τὰ πινάκια. Τοσοῦτο μεγαλοπρεπῶς σοβαρὰν οὐδέποτε εἶδε τὴν σύζυγόν του ὁ Τέρνιγγ, εἰ μὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἦν κατὰ πρῶτην φορὰν ἐφόρει τὸ μεταξωτόν της ἑνδυμα.

«Τέρνιγγ!» ἐφώνησεν ἡ κυρία πρὸς τὸν σύζυγόν της. «Κύτταξε τὰ παιδιὰ σου!»

Ὁ Τέρνιγγ προσητένισε τοὺς γόνους του μὲ βλέμματα περιδεῆ.

«Δὲν βλέπεις, πόσον χλωμὰ εἶνε τὰ μάγουλά των;»

Τοιαύτην παρατήρησιν νὰ κάμῃ ὁ πατὴρ ἦτο παντελῶς ἀδύνατον, διότι ὁ νεώτατος υἱὸς εἶχεν ἀλείψει ὅλον του τὸ πρόσωπον μὲ εἰδὸς τι κομπόστας, τὴν ὁποίαν ἔφερε μὲ τὸ κοχλιάριον εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου παρὰ εἰς τὸ στόμα, ἐνῷ ὁ πρεσβύτετος ἦτο τρυπαμένος μὲ τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματός του ἐντὸς ἐνὸς συρταρίου τοῦ κομποῦ, ἐρευνῶν μήπως ἀνακαλύψῃ τι φαγώσιμον.

«Μαραίνονται τὰ δυστυχισμένα εἰς αὐτὴν τὴν πνι-

γερὰν ἀτμοσφαῖραν τῆς πόλεως, ἂν δὲν λάβωμεν ἐγκαίρως τὰ μέτρα μας.»

«Τὰ μέτρα μας; Τί μέτρα ἐννοεῖς;»

«Πρέπει νὰ πάμε αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι 'ς τὴν ἐξοχή.»

«Μήπως θέλεις ν' ἀγοράσω καμμίαν ἔπαυλιν ἐξω τῆς πόλεως;»

«Τέρνιγγ!» ἀπήντησεν ἡ κυρία μὲ ὕψος μεγαλοπρεπές, «ἦτο ἕνας καιρὸς, ὅπου εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἴμπορῶ νὰ ἐκλέγω ἐπαύλεις ὅσας θέλω καὶ ὅπως θέλω καὶ ὅπου θέλω. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ἐπέρασε καὶ ποτὲ δὲν ἔκαμα τὸ παραμικρὸ παράπονο· γιὰ ἕνα πρᾶγμα ὅμως πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσω, καὶ αὐτὸ εἶνε: νὰ μὴ μὲ προσβάλλῃς πλέον μὲ τὰς εἰρωνίας σου.»

Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου Θεοδώρα»

«Ἡ γνώμη μου εἶνε μόνον» ἐξηκολούθησεν ἡ εὐγενὴς κυρία «νὰ 'νοικιάσωμε δύο τρία ἀπλούστατα δωμάτια 'ς ἕνα ἐξοχικὸ μέρος, σὲ κανένα μετόχι . . .»

«Τὸ ζήτημα θὰ ἦτο, νὰ εὐρεθῇ κατάλληλον μέρος» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ, «ὅστις ἤδη ἤρχισε νὰ ἀμφιταλαντεύεται εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

«Τὸ κατάλυμα, ὅπου εἶχεν ἡ οἰκογένεια Πέτερσεν πέρυσι τὸ καλοκαῖρι, μένει τώρα ἀδειανό, ὡς ἤκουσα. Εἶνε δύο δωμάτια μὲ μαγειρείο, μὲ κῆπο καὶ μὲ ἄλλα χρήσιμα, ὅλα μαζὶ γιὰ εἴκοσι τάλληρα τὸν μῆνα. Καὶ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶνε πάρα πολὺ εὐθηνό, ὅταν μάλιστα σκεφθῇ ὅτι τὸ μετόχι ἀπέχει μόλις ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπομένως εἴμπορεῖς κἀκε βράδυ μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο νὰ ἔρχεσαι στὴν ἐξοχὴ καὶ τὸ πρωῒ νὰ ἐπιστρέφῃς πάλιν εἰς τὴν πόλιν μὲ τὸ πρωῒνὸ τραῖνο. Θὰ ἰδῇς, πόσο θὰ σὲ ὠφελήσῃ ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς.»

«Φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ παίρνω πολὺν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ, ἀφοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μένω εἰς τὴν πόλιν,» ἀπήντησεν ὁ Τέρνιγγ.

«Λησμονεῖς τὰς κυριακάς;»

«Ἄ ναι, τὰς κυριακάς. Ἔχεις δίκαιο. Πρέπει νὰ τὸ σκεφθοῦμε.»

«Ἀλήθεια; τὴν κυριακὴν πηγαίνουμε καὶ βλέπουμε τὸ σπίτι ἂν μᾶς ἀρέσῃ.»

«Μποροῦμε νὰ κάμωμε κι' αὐτό· δὲν θὰ μᾶς στοιχίσῃ δὰ τὸ λαμό,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ ἀφαιρῶν κατὰ νοῦν εἴκοσι τάλληρα ἀπὸ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του καὶ προσπαθῶν νὰ εὕρῃ, κατὰ τίνα τρόπον μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἡδύνατο νὰ ζῇ αὐτὸς ἐν τῇ πόλει, καὶ ἡ γυνὴ του ἐν τῇ ἐξοχῇ μετὰ τῶν τέκνων, χωρὶς καθόλου νὰ ὑπολογίσῃ τὰ ἐξοδα τοῦ σιδηροδρόμου, τῆς μετακομίσεως τῶν ἐπίπλων καὶ τὰ τούτοις συμπαρομαρτοῦντα. Ἐν τοσοῦτῳ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Τέρνιγγ ἐφαιδρύνθη καὶ ἔλαμπεν